Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 85 (437) sîmbătă 22 oct. 1955 ★ 4 pag. 15 bani

Vom izbuti

Tatăl i-a trecut încet palma aspră și mare pe frunte, pe păr. Șerban n-adormise de tot. A mijit ochii și mîngîierea i-a amintit, nu știu cum, de anii „cînd era mic" (acum e într-a V-a!), iar tatăl îi spunea seara povești cu feți frumoși și voinici năzdrăvani.

Tare mult ar fi vrut să asculte și acum o poveste... dar oare n-o să rîdă tata?

...Tatăl a desfăcut sub raza lămpii de pe masă un sul de hîrtie. Ce-o fi oare? Șerban se dă binișor jos și iscodește coala impestrițată: linii complicate, cifre, socoteli. Hm, nu prea interesant.

E tîrziu. Dar, curios, tata nu-l trimite la culcare ca-n alte rînduri. Șerban ghicește, după felul cum se plimbă prin cameră, că tata e foarte nerăbdător să discute cu cineva. Il întreabă:

— Ce ai desenat aici?

— O rotiță. O rotiță mică, dar tare năstrușnică... firește dacă o pui cu chibzuială, unde trebuie, adică aici. Și tata înțeapă cu vîrful creionului un punct pe hîrtia cu linii ciudate.

— O inovație...

— Ai înțeles deci. Ei bine, băiete, treaba asta o să ne ajute să lucrăm aproape de două ori mai multe piese ca înainte. Ințelegi, de două ori mai multe.... Hm, dar dacă ai ști prin cite emoții am trecut toți din brigadă! Mergea greu și ne era grijă că n-o să terminăm pînă atunci. Decembrie acuma vine și.. Ei, în sfîrșit, a trecut grija. Totul e aproape pus la punct. Vom izbuti.

...In seara aceasta ca și în alte seri, sute și sute de oameni la fel cu tatăl lui Șerban, plecați deasupra unei mașini sau la masa lor de lucru, au rostit aceleași cuvinte, pline de înflăcărarea inimii. Un gînd le luminează drumul, le dă putere să biruie greutățile: Curînd, în luna decembrie Partidul Muncitoresc Romîn, va avea cel de al II-lea Congres al său. Tăria brațelor și iscusința minților zămislesc daruri închinate acelor zile.

...Da, Șerbane, ai ascultat și ai trăit în seara aceasta frîntura unei povești mai frumoase ca toate poveștile. Partidul, călăuză iubită și dreaptă, poartă cu devotament, mereu către alte izbînzi, steagul de luptă al poporului pentru o viață fericită, pașnică. Iar tatăl tău și tovarășii lui aduc partidului cinstirea cea mai înaltă: își incordează forțele și priceperea pentru a făuri poporului belșug îndoit, fericire și pace pentru ziua de mîine.

CONȘTIINȚA LUMII

— Fragment —

Pe lume nu e nume mai de preț
Născut cu noi din veacul greu și trist,
Un nume să răsune mai măreț
Decît înaltul titlu:
comunist.

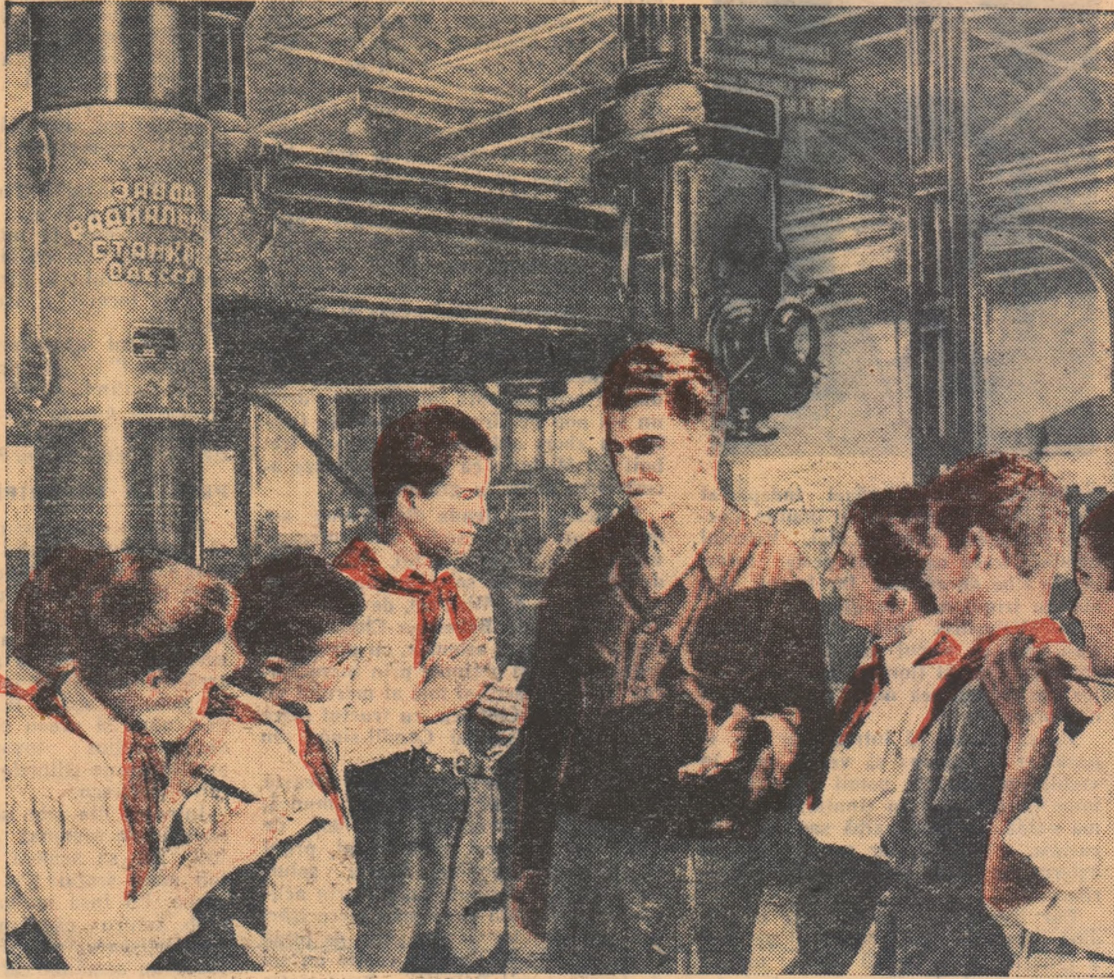
Il poartă dintre oameni cei mai buni
Mineri, soldați, țărani, poeți.
...In noi stă adunat din timp străbun
Ce-i mai curat și ce-i mai îndrăzneț.

E de la Marx și Engels-naltul nume.
Din urmă cu un veac noi îl purtăm.
De-atunci asupritorilor din lume
Mormîntul pe vecie le săpăm.

. . . .

Și Lenin, Stalin drumul ne arată,
Pămîntul cum va fi tot ei ne-au spus
Și flamura de lupte-mpurpurată
Spre Comunism o ridicăm, mai sus.

Mihai GAVRIL

Pretutindeni în patria noastră, oamenii muncii întîmpină cel de-al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn prin noi înfăptuiri, prin noi izbînzi în producție. Pionierilor care le vizitează uzina ori fabrica, ei le povestesc cu dragoste despre munca lor închinată poporului, patriei, partidului iubit.

★ ★

PE URMELE unui jurnal de zi...

..Era în primele zile de școală. Pionierii detașamentului de la Școala de 7 ani mixtă nr. 171 din București s-au adunat în camera pionierilor. Peste tot e o forfotă deosebită. Intr-un colț, unii decupează litere, alții anină de perete o lozincă. Toader Vasile și Otto Ludwig stau aplecați asupra unui maldăr de caiete, dosare, hîrtii; fac ordine în dulapul unde se păstrează „arhiva" unității.

— Uite un jurnal de zi, tresare Toader Vasile și citește pe prima pagină:

„Am devenit pionieri. Sîntem primii pionieri ai școlii noastre".

— Primii pionieri?!... Cine știe ce-or fi devenit ei acum. Ce-ar fi dacă... șopti Toader, dar cineva-i luă vorba.

— Dacă le-am da de urmă?

— Intocmai!

★

Mai întîi l-au căutat pe Scărlătescu. S-au interesat ei pe ici, pe colo și-au aflat că el e fochist la depoul C.F.R. „Chivu Stoica". La depou n-a fost greu de găsit. Toți îl cunoșteau pe Costică (așa îi spun muncitorii).

— Eu sînt Scărlătescu, le-a răspuns el.

— Ați fost pionier la școala noastră, la 45 băieți!

— La 45 băieți.

— Știți, detașamentul nostru a hotărît... se repezi Otto.

— Ba nu, îl întrerupse Toader. In camera pionierilor am găsit jurnalul detașamentului dumneavoastră. Atunci ne-am gîndit să vă cunoaștem.

— Jurnalul nostru? Și Scărlătescu Constantin tresări emoționat. Se mai păstrează?

— Desigur!

— Vasăzică, așa, ne-ați aflat „secretele"! Ce multă vreme a trecut... Cîteodată îmi amintesc serile vesele petrecute la focul pionieresc, excursiile cu vaporul pe lacul Snagov, întrecerile noastre sportive... Ne plăcea așa de mult sportul, sport pentru noi însemna fotbal, — încît veneam cu trei ore mai devreme și „jucam". Dacă o minge se rupea (doar era de cîrpă!) sau ne-o lua tovarășul director, scoteam alta din „depozit", adică din ghiozdan: Aduceam fiecare cîte o minge!

Credeam că o să ajungem mari fotbaliști.

— Dar ce, nu-i bine să fii fochist? îl întrerupse Otto.

— Cum să nu fie bine, băieți? Duci oamenii la treburile lor, transporți pîine celor de la orașe, mărfuri celor de la sate. Știți, începu el să povestească, încă de cînd eram pionier ca voi, îmi plăceau locomotivele. Impreună cu alți băieți de pe strada noastră, stăteam ore întregi și le priveam. Uneori ploua ori viscolea, dar nimic nu ne făcea să plecăm. Uitam și prînzul și cina!...

Intr-o zi, am vizitat depoul ăsta, am mers la cercul C.F.R. de la Palatul pionierilor, apoi am început să lucrăm locomotive mici din lemn. Cele mai bune dintre ele au fost expuse la muzeul școlii.

Pionierii cunoșteau „locomotivele" de la muzeul școlii, iar acum priveau pe furiș la cele adevărate.

— Aha, vă plac!... și tovarășul Scărlătescu le arătă cum se pornește, cum se oprește locomotiva.

Au făcut la urmă și o plimbare cu locomotiva. Iar Otto i-a propus tovarășului Scărlătescu:

— Veniți pe la noi... Să vă cunoască toți pionierii!

— Vom ține o adunare. Au să fie de față și cîțiva dintre foștii dumneavoastră colegi!

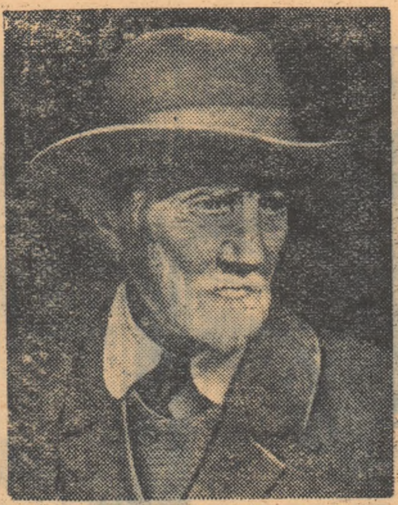
★

Peste cîteva zile, în camera pionierilor s-a ținut o adunare de detașament. Pentru aceasta ei s-au pregătit mult. Au alcătuit un panou cu toate diplomele cîștigate de ei la concursurile raionale organizate de secția de învățămînt — premiul I volei, premiul II gimnastică, premiul I orchestră, premiul II cor. Tradiția primilor pionieri a fost urmată. La adunare au fost invitați și tovarășa Moldoveanu Georgeta, și Coltofeanu Aurelia și Oprea Gheorghe care odinioară fuseseră pionieri. Și cîte lucruri nu s-au discutat... Fiecare a povestit despre munca lui de astăzi. Nimeni n-a uitat însă timpul petrecut în marea familie pionierească.

Geta COSTIN

100 de ani de la nașterea lui I. V. MICIURIN

In Livada din Miciurinsk

Miciurinsk. Un orășel îndepărtat din întinsa Siberie numit înainte Cozlov. Iarna este grea pe aici. Viscolul nemilos trece ca turbat peste întinderile albe de zăpadă. Iar frigul, da, nici cu frigul nu-i de glumit.

In Miciurinsk însă, parcă nimănui nu-i pasă de viscol sau de frig, nici chiar pomilor și florilor; în special celor din livada cea mare de la marginea orașului.

Ca să credeți că într-adevăr nu le pasă, ar fi deajuns să vedeți cum, în vremea primăverii, pomii de aici se impodobesc ca și în ținuturile cu climă caldă, cu haina albă sau roz, de catifea, a florilor, iar pe pămînt se așterne un covor pestriț de flori felurite.

Dar livada aceasta nu este o grădină obișnuită; este pămîntul pe care a muncit timp de 60 de ani marele savant rus I. V. Miciurin, astăzi, terenul experimental al „Institutului de Cercetări Pomicole, I. V. Miciurin".

Fiecare pom din grădina aceasta are povestea lui, fiecare soi din fructele ce cresc acolo este o creație a lui Miciurin.

Pas cu pas el a reușit să adapteze plante din sudul țării, climei aspre siberiene. Cîte greutăți n-a întîmpinat el? Insă dorința de a învinge, de a supune natura, pentru a-i smulge cît mai multe bogății era atît de puternică, încît cercetătorul Miciurin nu părăsea niciodată o experiență odată începută...

...Caisa siberiană. Să mergem și noi pe urmele acestui fruct, adus de Miciurin în Cozlov tocmai de prin părțile Crimeeii.

Prima înstrăinare a caisului din Crimeea a fost mutarea lui în regiunea Rostovului pe Don. Din semințele puse aici, au crescut pomi ce au dat fructe. Din toți acești pomi, Miciurin a ales pe cel mai rezistent la ger. I-a luat sîmburii și i-a semănat din nou într-o regiune mai la nord cu 300 de kilometri de Rostov pe Don. Dintre toți copacii semănați în acest loc, unul singur s-a dovedit rezistent la ger. Miciurin a luat de la acest copac 40 de sîmburi pe care i-a semănat la el în livadă, acolo unde nu crescuse niciodată un cais. Intre cele 40 de plante una a fost foarte rezistentă la ger și dădea fructe de calitate superioară. Așa s-a născut primul „Cais al nordului".

Tot așa a apărut în Cozlov, și „prima rîndunică"... Numai că vedeți rîndunica aceasta, care nu e altceva decît un soi nou de cireș, n-a ajuns la Cozlov în zbor; ani de-a rîndul i-au trebuit lui Miciurin ca să aclimatizeze acest cireș sudic în grădina lui.

Pe-ncetul, în livada din Cozlov s-a mutat într-adevăr sudul cu întreaga varietate a vegetației lui. Ați auzit desigur și voi de soiurile minunate de meri, creiate de Miciurin, de soiul Candil-Chitaica, de Bellefleur-Chitaica. Aceste mere mari, aromate, cu un colorit frumos au fost obținute prin încrucișarea fructului acru și mic al mărului siberian numit Chitaica, cu fructul mare și gustos al soiului Candil-sinop din Crimeea.

Cîtă trudă este adunată în această livadă! In cei 60 de ani de muncă, Miciurin a cultivat aici peste 300 de specii noi de meri, peri, vișini, pruni și alți pomi fructiferi. Aceste soiuri noi n-au fost obținute numai prin aclimatizare treptată ci și prin încrucișări din cele mai îndrăznețe. Așa de pildă în livada din Miciurinsk crește un soi de fructe numit Reinette Bergamotte care a fost obținut de Miciurin prin altoirea unui mugure de la un puiet tînăr de măr, în coroana unui păr. El a mai încrucișat caisul cu prunul, piersicul cu migdalul iar din încrucișarea vișinului cu mălinul japonez, Miciurin a obținut o nouă specie de plante, numită de el „CERAPADUS", cu fructe ca ale vișinului.

Drumul deschis de Miciurin, a arătat că omul poate să schimbe natura plantelor după nevoile sale. Și astăzi, acest drum este străbătut de mii și mii de continuatori ai operei lui Miciurin.

Inginer Beno HAIMOVICI
Aspirant al Academiei R.P.R.

Povestea unei grădini

CE ESTE ACI?

Gospodarii din comună treceau și priveau de la o vreme mirați: pe locul vechiului maidan de lîngă școală răsărise acum o grădină de toată frumusețea.

— Ce-i aci, măi flăcăi? întrebă într-o zi moș Gelter. Parc?

— Ehei, parc!? Facem noi ș-unul d-ăsta... Aci însă e altceva. Ia uite și mata colea! Și copiii îi arătară moșului o „firmă" pe care tocmai o așezau pe gard.

— „Lotul experimental miciurinist"! se minună moșul citind. Hm! Te pomenești c-o să viu la voi să iau lecții, ai? Ce ziceți, miciuriniștilor?

PRIMELE EXPERIENȚE

Pionierii nu-i răspunseră moșului. Ce să-i fi spus? Lasă, mai bine să vadă omul cu ochii lui.

Și, pentru ca peste puțin timp să aibă ce arăta moșului, pionierii se apucară de lucru. Și lucrau cu spor, nu așa! Ii trăgea inima și aveau și un ajutor prețios: tovarășa profesoară de științele naturii, Olărescu.

Intr-una din zile, se apucară de semănat cartofi. Ei, să semeni cartofi mare scofală!" veți spune. Eu însă nu vă aprob, pentru că pionierii din Orțișoara, reg. Timișoara au semănat cartofii într-un mod deosebit. Astfel, în loc de tuberculi, ei au pus în pămînt... cojile lor. Da, da! Nu rîdeți: coji de cartofi! Și ce mai cartofi au ieșit pînă la urmă! De ce? Pentru că mugurii se găsesc pe coji, nu în tuberculi.

Dar asta n-a fost prima și nici ultima experiență.

— Ce ziceți, spuse odată tovarășa Olărescu. Să încercăm altoirea roșiei pe cartof?

Mai întîi, copiii se mirară.

Curînd însă, fiecare cu cîte un briceguș, ieșiră pe lot.

Priviră îndelung cum executa tovarășa profesoară altoirea, apoi se apucară și ei de lucru.

O VREME DE INGRIJORARI

S-a dus pe gîrlă munca noastră!... S-au uscat două tulpini de cartofi pe care am făcut altoirea..

Olaru Ion trecuse pe la lotul experimental, văzuse cele două tulpini veștejite, uscate, și acum dăduse fuga să le spună și celorlalți vestea.

— Ei, cum asta?! Doar acum două zile am fost eu pe acolo; totul era așa cum trebuie..

— Eh, în două zile!... oftă Olaru. Hai să vedeți și voi. Dar ajunși pe lot, tristețea li se destrămă treptat Se uscaseră ele două plante altoite, dar restul lotului era verde, rîdea de prospețime.

Necazuri de acest fel mai avură miciuriniștii din Orțișoara. Odată — cu ricinul care nu prea se grăbise să răsară, iar altă dată — cu niște cuiburi care se îndărătniceau să nu înflorească

Și, bine înțeles, alte cîteva necazuri „mai mărunte", pe care nu le-au pus ei la inimă.

ȘI CULESUL ROADELOR

Oamenii din comună terminaseră în parte recoltatul Așa că, vedeți dumneavoastră, și miciuriniștii noștri trebuiau să se apuce de lucru...

Și iată că, în ziua culesului pe lotul experimental veniseră toți miciuriniștii. (De altfel nici unuia nu-i trecuse prin cap că ar putea lipsi!).

Mîndri nevoie mare, pionierii recoltară grîul, secara, legumele... Apoi trecură la „plantele rare" — cele rezultate din încrucișări, altoiri...

Intr-un colț, Wistovski, Olaru, Ceakin și alți cîțiva recoltau ultimele roade: pepenii și dovlecii.

— ...Cel puțin vreo 12! strigă deodată vesel, Olaru Ion.

— Ce „12"? îl întrebară ceilalți, curioși.

— Păi așa, 12! Ce, nu credeți? Cîntăriți-l!... Și Olaru puse în brațele Dorinei Ștefănescu un dovleac așa de mare, de era cît p-aci s-o dea grămadă.

După ce-l cîntăriră (dovleacul n-avea mai puțin de 16 kg.!), copiii făcură bilanțul recoltării la hectar. Dobîndiseră peste 2.800 kg. grîu, 2.500 kg. secară, pepeni de aproape 10 kg. și cîte și mai cîte.

Fețele tuturor se înveseliră: păi, e puțin lucru să-ți vezi roadele muncii tale de-o vară?

AL. MIHU

Ultima recoltă de roșii s-a cules. Au rămas acar pătlăgelele verzi, dar nici ele nu stau în paragină. Micii gospodari de la Școala mixtă de 7 ani din Feldioara le culeg cu grijă și apoi le conservă în butoaiele de murături. Vor mai trece cîteva zile și vor smulge și rugii îngălbeniți, pregătind terenul din timp pentru iarnă.

Săptămîna cărții și presei sovietice

Cartea sovietică a devenit un tovarăș drag și nelipsit al pionierilor. Iată un grup de copii iubitori de literatură, în fața standurilor dintr-o librărie.

A. Barto

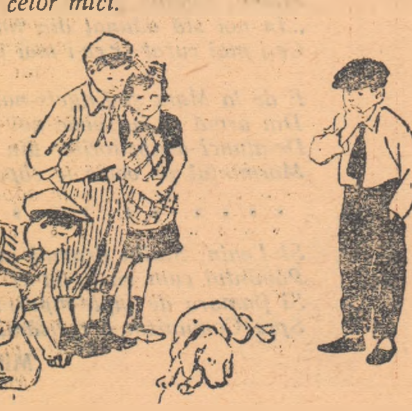
Poezii pentru copii

Vreți să-l cunoașteți pe Petea și pe prietenii lui mai mari și mai mici? Răsfoiți atunci cartea cu poezii pentru copii a scriitoarei Agnia Barto. Totuși e bine să aflați dinainte cîteceva despre eroul nostru, pentru ca astfel să-l puteți recunoaște mai ușor dintre ceilalți băieți din carte.

Petea locuiește pe strada Balșaia-Ordînka, stradă ce se află nu departe de centrul Moscovei. Dacă vă veți împrieteni cu el, vă va plimba și vă va arăta casele și oamenii de pe strada lui. Și atîtea minunății sînt de văzut pe strada asta! Petea se joacă deseori cu Sandro prin stațiile de metrou. Cum te poți juca într-o stație de metrou? Asta e foarte ușor. Dar stați să-l las chiar pe Petea să vă explice:

Șeful de stație e-n post
Pe pod, deasupra lui, noi doi
Iar de la pod spre galerii,
Duc niște scări de piatră, noi.
— E gata! strigă șeful gării
— E gata! repetăm și noi.

Metroul nu e singura preocupare a lui Petea El este mare amator de fotbal, un bun filatelist, învață bine și poartă de grijă celor mici.

Iată și cîțiva prieteni ai lui Petea.

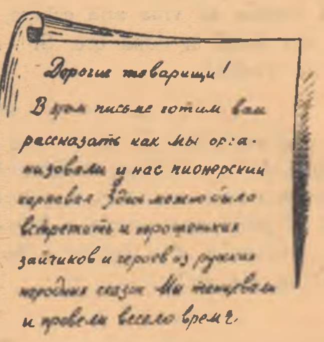
Petea așteaptă să-i cunoașteți peripețiile, și orașul în care locuiește. Și acum, pentru că v-am împrietenit cu el, vă las să vă plimbați și să vă jucați împreună.

A SOSIT o scrisoare

E ceva obişnuit pentru pionierii unităţii nr. 9 din Sibiu să primească veşti de la prietenii lor dragi din Moscova sau din îndepărtatul Vladivostok, oraş ale cărui străzi şerpuiesc pe pante de munte coborînd pînă la golful Cornului de Aur. Pionierele au avut multe de învăţat din rîndurile venite de la prieteni. Ceea ce am să vă spun mai jos, s-a întîmplat anul trecut.

LA CARNAVAL

— Fetelor, fetelor ne scriu pionierele din Moscova, vesti odată Brînduşa Vartolomei, preşedinta unităţii. Ne scriu des-

pre carnavalul lor pionieresc. Acolo s-au întîlnit iepurii cu veveriţele, vulpea şireată cu cocoşul pintenat, iar Scufiţa Roşie se plimba aevea printre ei! Auziţi, la carnaval au mai fost şi multe jocuri satirice!

Atunci, pionierele unităţii nr. 9 s-au gîndit să organizeze şi ele un astfel de carnaval. L-au pregătit cu grijă. Au făcut costume de iepuraşi, de flori, au pregătit şi cîteva dansuri populare. De la carnavalul lor n-a lipsit nici capra, care a criticat-o cam aspru pe Rezeş Doina, pentru că are obiceiul să vorbească fără rost în ore şi pe Bîrlea Mircea, care e mereu neglijent. Le-a plăcut pionierelor carnavalul acesta. Au cîntat şi-au dansat pînă spre seară. Anul acesta, fetele şi-au propus să mai organizeze un astfel de carnaval. De data asta, îi vor invita şi pe Făt-Frumos cu Ileana Cosînzeana...

DOCTORUL PENIŢĂ

— Avem şi o gazetă satirică: ea stîrneşte adesea rîsul pionierilor. Odată, la gazetă a apărut următoarea caricatură: Ceasornicul din camera Taniei se-ndreaptă speriat către prietena lui, care sforăie şi, desigur că iar o să-ntîrzie la şcoală — citea în alt rînd Brînduşa un fragment dintr-o scrisoare venită de la Şcoala 149 din Moscova.

— Să facem şi noi o astfel de gazetă! se auzi o voce.

— S-o numim „Doctorul Peniţă", spuse tovarăşa instructoare.

— Ha, ha, ha, cîte o să mai afle şi doctorul nostru, izbucniră fetele.

Şi chiar a doua zi apăru în sala mare gazeta satirică „Doctorul Peniţă". El nu se arăta deloc prieten cu cei leneşi sau cei îngîmfaţi; „Doctorul Peniţă" în schimb i-a ajutat pe pionierii unităţii nr. 9 din Sibiu, ori de cîte ori i s-au adresat. El a vindecat multe „răni" din unitate.

SCRIE ALIC

— Irina, Irina, ţi-a sosit iar scrisoare de la Alic din Vladivostok. Ce mai spune?

Şi toate fetele se adunară în jurul Irinei, care citea pe nerăsuflate. ...„In timpul liber merg la Casa pionierilor. Ira, ştii ce plăcut e să faci fotografii sau să cînţi cu mandolina? M-am înscris la cercul de foto. Am să-ţi trimit şi ţie cîteva copii după fotografiile făcute de mine. Tu ce faci? Voi cum vă organizaţi timpul liber?..."

Irina Popescu împături scrisoarea şi căzu pe gînduri. Ce să-i răspundă lui Alic?

Tot colectivul unităţii se hotărî ca, înainte de-a răspunde la scrisoare, să-şi îmbogăţească planul de muncă cu întreceri sportive, excursii, vizionări de filme în colectiv, seri de basm, jocuri vesele. Cînd Irina s-a apucat să-i răspundă lui Alic, a avut ce scrie. I-a povestit despre activitatea ei şi-a întregii unităţi în timpul liber. La sfîrşitul scrisorii, i-a transmis lui Alic salutări din partea tuturora.

Ecaterina POP

Fii atent la lecţie: gîndeşte-te cînd răspunzi

Sînt unii copii care se pripesc cînd dau un răspuns la lecţie, nu se gîndesc, iar lucrurile ies alandala. Alţii, în orele în care trebuie să-şi pregătească lecţiile, se mai ocupă şi cu altele: sînt atenţi cum mănîncă pisica sau se uită la surioara care-şi leagănă păpuşa... Nici aceştia nu răspund aşa cum trebuie cînd sînt scoşi la lecţie.

Lucrul de căpetenie, atunci cînd înveţi, este să judeci, ca să înţelegi bine lecţiile.

★ ★ ★

Un răspuns negîndit

In clasa unde predau eu matematica învaţă şi Coiculescu Adriana. Intr-una din zile am dat clasei o problemă care suna cam astfel

„Un G.A.S. are 100 de vite Dintre acestea $\frac{1}{2}$ sînt oi, $\frac{1}{5}$ sînt vaci şi $\frac{3}{10}$ sînt cai. Să se arate cîte oi, cîte vaci şi cîţi cai are G.A.S.-ul".

Mulţi au rezolvat bine problema, deoarece, mai înainte de a trece la rezolvarea ei, s-au gîndit. Alţi colegi de-ai lor însă, au căpătat rezultate greşite. Printre aceştia a fost şi Adriana.

Nu-mi mai amintesc cum, dar ştiu că ei i-au ieşit nişte rezultate destul de caraghioase. Astfel, în loc de 30 de cai, i-au ieşit 20 şi trei sferturi. De asemenea, în loc de 50 de oi şi 20 de vaci, i-au ieşit 49,75 oi şi 29,50 vaci.

Sigur că însăşi rezultatul i-ar fi putut spune Adrianei că-i greşit, dar ea nu s-a gîndit la asta... Ce mirat trebuie să fi fost ciobanul gospodăriei, care a plecat la păscut cu 49 de oi întregi şi una... fără cap! Nu vă mai spun că în clasă rezultatul Adrianei a stîrnit mare haz.

Prof. Vasile BREAZU
Şcoala Medie de 10 ani nr. 1
Tg. Jiu

Cum vorbesc ele

Am în clasă mulţi copii care în orele de limba romînă au învăţat să vorbească clar, frumos, care şi-au îmbogăţit vocabularul. Parte dintre ei fac compuneri bune, folosind cuvinte tot mai multe, cuvinte noi pe care ei le înţeleg.

Dar mai sînt şi altfel de copii, aceia care folosesc cuvintele fără a le pricepe înţelesul şi le pun în frază numai pentru a o „îmbogăţi". Ei nu fac însă decît să se încurce singuri. Necunoscîndu-le, le folosesc nelalocul lor sau nu le scriu şi nu le pronunţă aşa cum se cere. Apetroaie Mina, de exemplu, a scris ce „cuportare" are Toma Alimoş faţă de Manea (în loc de „comportare"), iar Cercel Maria a folosit acelaşi cuvînt numindu-l „coportare". Desigur că, auzindu-le întreaga clasă a izbucnit în rîs. Şi nici nu s-au terminat bine hohotele de rîs, că Sprîncenatu Siţa, întrebată ce-i acela „vers", a răspuns:

— „Viersul" este un rînd dintr-o poezie... şi din nou se auziră rîsete De ce? Pentru că Siţa, spunînd „viers", transformase poezia într-o... privighetoare!

Iată dar că şi atunci cînd vorbeşti, trebuie să gîndeşti.

Prof. Fl. MIHAILESCU
Şc. elementară nr. 1 — Tg. Jiu

Soarele în... supă

Pe Dăuş Ion, dintr-a V-a C, îl ştie o lume întreagă. Nu pentru că ar fi făcut cine ştie ce, ci pentru că, ori de cîte ori învaţă la o materie nu este atent. Să vă povestesc numai o întîmplare.

Mai deunăzi, îl vizitez acasă.

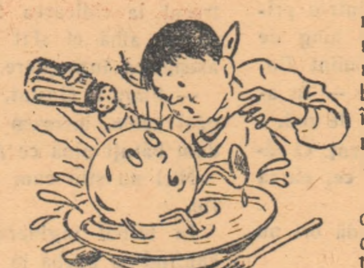
Ionică al nostru, înconjurat de manuale şi caiete, învăţa de mama focului la limba rusă. Da' să vedeţi numai cum învăţa:

Citea ce citea şi apoi, dădea o fugă pînă la geamul dinspre curte şi răcnea cît îl ţineau rărunchii:

— Ia mai astîmpără-te, Mihai!... Mi-ai împuiat capul tot bătînd în toba aia!

...Şi iar mai citea un fragment din manualul de rusă, consulta dicţionarul, mai repeta pe dinafară şi iar... fuga-fuga la alt geam:

— Geta, tu n-auzi?! Dă-o

încolo de păpuşă, nu-i mai cînta atîta...

— Da'ce? Nici nu-i cînt! M-ai auzit tu? îi zicea Geta, surioara.

— Parcă trebuie neapărat să te aud... Dacă te joci cu păpuşa, se înţelege că şi cînţi...

Şi tot aşa, după ce stătea trei-patru minute atent la lecţie pierdea alte zece minute de pomană.

Dar staţi, că asta nu-i tot ce aveam să vă spun.

A doua zi, la şcoală, tovarăşa profesoară îl ascultă. Ei, nu ştiu cum făcu Ionică al nostru, că se urni cam greu la început, dar pe urmă, gura începu să-i turuie ca o moară:

— Наш класс имеет четыре угля

In clasă izbucniră hohote de rîs. Ce se întîmplase? Dacă încercai să traduci fraza lui Ionică, vedeai că, în loc de „clasa are patru colţuri", el spusese „clasa are patru... cărbuni" In loc de cuvîntul „угла" (colţuri), folosise „угля" (cărbuni). Şi, de abia se potoliră aceste hohote, că Ionică iar o făcu de oaie:

— Я кладу солнце в суп (eu pun soare în supă); In loc de cuvîntul „соль" (sare), întrebuinţase cuvîntul солнце...

Nu vă mai spun ce mai rîs, ce mai veselie a stîrnit felul cum Ionică întrebuinţa cuvintele pe care le învăţase „distrat"...

Ştefan ZAIDES

DISCUŢIE CU NIŞTE EROI

— Vă rugăm să ne spuneţi, de ce n-aţi fost şi anul acesta aleşi în colectivul de conducere?

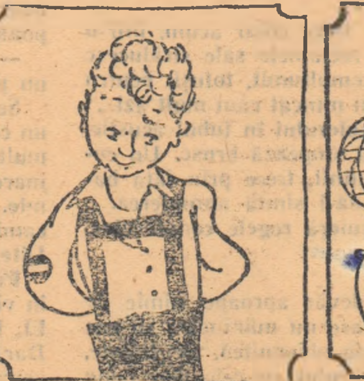
Bircio Năsosul:
— Se spune că am fost îngîmfat. Nu e adevărat. Priviţi-mi nasul şi o să vă convingeţi.

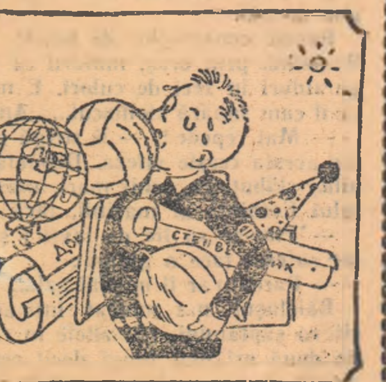
Petko Mîniosul:
— Mare pagubă! M-am certat cu pionierii fiindcă m-au supărat. Ştergeţi-o de aici să nu lovesc pe careva.

Revla Plîngăreaţa:
— Hi, hi, hi... ei spun că plîng din orice... hi, hi, hi... dar asta nu-i adevărat... hi, hi, hi...

Zabravko Distratul:
— De ce n-am fost ales? se pare că am fost foarte distrat. Mi-am pierdut planurile şi încă... zău, ce-a mai fost?

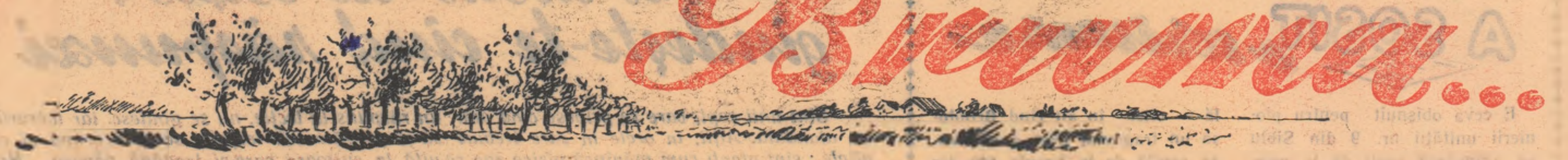

Grebcio Aglomeratul:
— Lăsaţi-mă că mă grăbesc. Trebuie să merg la adunare, la cercul miciurinist, la volei, la... Nu vedeţi cît sînt de ocupat?

Din gazeta pionierilor bulgari „Septemvriice"

Eugen Jianu

Bruma...

Toți pomii înfloriseră în livada școlii din Ucovăț. Crengile pomișorilor tineri parcă erau ninse; albul sclipea în lumina soarelui și albinele zumzăiau din floare-n floare. In clasa a VI-a, clasa care avea în grijă livada, era un obicei. In fiecare zi, pe rînd, cîte un băiat trebuia să facă un drum pînă-n marginea satului, la livadă, și să aducă de acolo vești despre mersul lucrurilor. Dacă erau observații mai însemnate, apoi acestea se treceau într-un caiet anume.

Cu pași furișați, jucîndu-se de-a v-ați ascunselea cu umbrele, înserarea intră în sat. Pătruț Negrea — fiindcă al lui era rîndul să treacă pe la livadă în seara aceea — ieși în goană din casă. Ajuns în ogradă, îl fluieră scurt pe Tibor, dulăul.

— Tibor, băiete, haidem la livadă, că am cam întîrziat

Și așa au pornit la drum. Tibor — ca unul ce cunoaște rosturile — pășea înainte, țanțoș. Calea către livadă trecea chiar prin fața școlii. Pe pragul porții, moș Niță Noană, paznicul, se odihnea și căta lung la cer. Oricît ai fi de grăbit, tot nu poți trece înainte fără să dai binețe lui moș Niță și fără să schimbi o vorbă, două cu el.

— Te uiți la luceafăr, moș Niță?

— Mă uit, măi Pătruț, și nu-mi prea place!

— Cum asta?

— Apoi nu-l vezi cum lucește? Peste zi a fost foarte cald, acum s-a mai lăsat răcoarea, cerul e senin; astea toate-s semne de brumă, măi flăcăule.

— O să cadă bruma?

— Așa socot. Și nu-i a bună pentru grădini și livezi. Pîrjolește. Cad ca arse florile pomilor. Da' poate n-o pica; poate ne-o ocoli bruma

— Poate ne-o ocoli...

Pătruț a plecat gînditor înainte.

...Trebuie să știți că nu poate fi primejdie mai mare pentru o livadă, ca bruma. Mai cu seamă cînd pică într-o primăvară timpurie, după un șir lung de zile calde. Cad pîrjolite la pămînt florile proaspete, ruginesc frunzele — în anul acela nici vorbă să mai fie de rod.

La toate astea se socotea Pătruț. O cădea ori n-o cădea bruma? Și ce, parcă te poți împotrivi brumei?

— Tu ce zici, Tibor, o să cadă ori nu bruma?

Tibor clătină din coadă, așa, a îndoială.

Cufundat în toate socotelile astea, nici n-a băgat de seamă cum a ajuns în dreptul livezii. Toate se aflau în bună rînduială. In vioriul înserării, albeața florilor scînteia. Arar, cîte o pală de vînt, hoinărind încoace și-n colo, mîngîia ramurile împodobite.

— Frumoasă livadă, măi Tibore.

De data asta Tibor încredința scurt că da: ham-ham.

— N-ar fi păcat să ne-o pîrjolească bruma? Cine știe cum o arăta ea mîine! Da' poate totuși n-o pica!

Și Pătruț oftă. Nu-i venea să creadă că o mîndrețe de livadă ca asta poate fi stricată. Și totuși, dacă ar pica bruma... Mergînd așa către casă, cam tîrîind pașii, dintr-o dată îi veni un gînd și toată fața i se lumină.

— Tibor, am găsit!

Cum de nu s-a gîndit pînă acuma la tovarășul inginer de la Gostat? Doar el îi mai ajutase și acum doi ani și anul

trecut la ridicarea livezii. Nu se poate să nu aibă el sfat potrivit și pentru o asemenea întîmplare.

— Fuga la Gostat, Tibor; dacă nu l-om găsi acolo, mergem acasă la el. Nu ne dăm bătuți pînă ce nu-l găsim.

Nici nu știu cum a ajuns la gospodărie.

In biroul inginerului intră zorit și căutînd cu grabă în jur.

— Tovarășul inginer nu-i aici?

— Ce vînt te aduce măi Pătruț? Tovarășul inginer era chiar lîngă ușă; nu se putea opri să nu glumească. Sînt aici, nici nu mă mai vezi? Ce, ești supărat?

— Sînt, tovarășe inginer. Care-i pricina? Păi, bruma!

— Bruma? Cum adică?

— Așa. Bruma o să pice ori ba?

— Asta nu pot să-ți spun. Buletinul meteorologic arată că vremea e favorabilă căderii brumei.

— Și atunci livada noastră? Se duce? Uite, eu de acolo vin. E înflorită toată! Tot drumul m-am socotit: Cum să facem ca bruma asta...

Pătruț vorbea întretăiat, frămîntîndu-se pe scaun:

— Ce să spun băieților? Și împotriva brumei ăsteia nu se poate face nimica?

— Ba se poate. Adică de împiedicat n-o putem împiedica. Dar se pot face fumare; fumul împiedică bruma să ardă pomii; Asta e, trebuie făcute fumare. Trebuiesc chemați oamenii la lucru.

— Facem. Oameni aduc eu. Strîng toată grupa.

— Noi o să vă dăm în ajutor pe tovarășul pomicultor. E bine?

Lui Pătruț parcă îi mai veni inima la loc.

— Și poate veni chiar acuma? Noi ne și adunăm; într-un ceas sîntem gata de lucru.

— Stai, măi Pătruț, nu fugi așa! Să-ți spun ce să aducă băieții cu ei...

Se întunecase de-a binelea. Ieșise și luna. O lună galbenă, aburindă. Pe ulița mare a satului, Pătruț trecea zorit. Se oprea la cîte o poartă. Ciocănea cu nădejde, dînd și glas mare:

— Nelule, măi Nelule, ieși pînă afară. Facem adunarea-n lanț a grupei. Treci și cheamă pe Ionuț și pe Iosimaș, peste un ceas, la școală. Facem în livadă fumare împotriva brumei. Fiecare aduce un sac cu paie și tot al doilea o găleată pentru apă. Eu merg mai departe. Să nu întîrzii.

...Și pînă într-un ceas grupa era gata adunată. Tovarășul pomicultor i-a găsit pregătiți cu tot ce le trebuia. Odată ajunși la livadă, n-au stat o clipă, unii făceau paiele purcoaie, veneau apoi alții în urmă și le stropeau cu apă. Tot cam la 20 de pomi un fumar dintr-acestea.

Pînă într-alt ceas, toată livada era presărată cu fumare.

— Ei acu poate să pice bruma; nu, tovarășe pomicultor?

— Uite ce zic eu. Să rămînă o echipă aici; 3-4 sînt de-ajuns. Stau două ore; dacă se arată semne de căderea brumei, dau foc la purcoaie; fumul se întinde și apără livada. Grijă mare la stropit paiele cu apă, ca nu cumva să ardă focul prea tare. Dacă în două ore nu se arată nimica, să vină altă echipă, și tot așa, din două în două ore. Și acuma, spor la treabă!

☆

Bruma s-a arătat nu mult după miezul nopții. Livada însă înota în fum. Așa că bruma n-a mai avut nici o putere. N-a căzut pîrjolită nici măcar o floare! Livada pionierilor din Ucovăț a avut rod bogat în ăst an!

S-a întîmplat în NEW-ORLEANS

La începutul acestei luni, agenția americană United Press a transmis din New Orleans următoarea știre: „Un băiat de șase ani a murit astăzi de foame în acest oraș renumit pentru produsele sale alimentare".

★

Orașul New Orleans e cunoscut în toată America pentru că aici se găsesc cele mai bune mîncăruri.

Afișe mari, colorate, vestesc acum orașul că s-au pus în vînzare noi conserve de fasole cu șuncă, niște conserve cum nu s-au mai mîncat în ultimii o sută douăzeci și unu de ani.

Regele conservelor de fasole trece chiar acum, într-o limuzină, prin oraș, mîndru că reclamele sale strălucesc pe ziduri în zeci de culori. E nemulțumit, totuși, pentru că îl cam supără stomacul... „Am mîncat cam mult azi..."

— Mai repede!, — îi strigă șoferului în tubul acustic, iar acesta crește viteza. Deodată stopează brusc. Un copilaș slăbut, cu ochii mari, măslinii, trece prin fața botului fierbinte al mașinii, fără să-i simtă apropierea.

— Fire-ar să fie de javră! șuieră regele conservelor, iar șoferul face o glumă:

— Parcă n'ar fi mîncat azi...

Băiețașul n-a mîncat într-adevăr aproape nimic de cîteva săptămîni. (Și zilele în care nu mănîncă i se par de două ori mai lungi decît cele obișnuite). Se tîrăște, amețit de foame, pe străzile orașului cu cele mai bune mîncăruri. S-ar duce acasă... Dar parcă acasă mai e vreun colțișor de pîine? Tatăl e șomer de-o lună... Și bolnav. O cutiuță cu medicamente a înghițit pîinea lor pe-o lună. Și mai are șase frați...

Foamea! Ce doamnă necruțătoare mai e și foamea asta. Băiețașul privește prin ceața lacrimilor reclama cu noile conserve. Și, curios, vede sute de afișe, mii de cîrnăciori dolofani care se întind pînă la el, iar cînd vrea să-i apuce, ca să muște numai o bucățică, dispar... „De ce sînteți așa de răi?" — vrea să-ntrebe. Dar n-are putere să mai vorbească.

Se oprește în fața unei vitrine plină cu mezeluri. Stă înmărmurit și caută să înțeleagă: desigur tot ce vede e doar o fotografie ca a bunicului mort, pentru că nu se poate să fie atîta mîncare pe lume.

— Ce stai aici? Vrei să furi? Mișcă-te! îl îmbrîncește un polițist.

Se mișcă, dar cît de greu. Ce bine ar fi să se mai facă un concurs din acela la care cîștigă cel care mănîncă mai multe sandvișuri. Data trecută unul a mîncat o sută. Ce mare lucru!... El ar mînca două sute și poate chiar o mie. Iar cu premiul pe care l-ar primi, ar cumpăra un camion cu pîine. Ar sosi acasă și ar striga din poartă: Uite, v-am adus pîine!

Pîine... șoptește el fericit, pentru că, uite, el stă acum în vîrful unui munte din pîine, cu miez proaspăt... Pîine! El, băiatul docherului Baughman, a urcat acest munte. Dar, vai! ce lunecoasă e coaja rumenă. A alunecat și acum cade în prăpastie, cade, cade... Și nu mai știe nimic.

Șerban VOICU

CONCURSUL „CEL MAI BUN DEZLEGĂTOR"

Dezlegările jocurilor

SERIA I-a

Spirala mărilor și oceanelor

(5 puncte)

1 Inghețat — 2. Tasman. — 3. Nordului — 4. Ionică — 5. Albă — 6. Adriatică — 7. Andamană — 8. Atlantic — 9. Cana — 10. Antilelor — 11. Roșie — 12. Egee.

Găsiți cartea

(3 puncte)

„Povestea minunatei păpădii" — de A. Agranovski.

Ghicitori

Nr. 1 (2 puncte) — Plasa.
Nr. 2 (2 puncte) — Dinam.

Monoverb cu incastru

(2 puncte)

Brazdă.

SERIA A II-a

Despre scris

(10 puncte)

Orizontal:

1. SCRISORI — 2. CROCODIL — 3. ROMANE — IAR — 4. INARE — AALI — 5. SIN — TOM — CI 6. ACCA — PILOT — 7. AIDA — NERO — 8. ENUNȚA — 9. PARODII — AR — 10. UNIȚI — RELE — 11. SA — ATEIST — 12. LIRIC — OAC — 13. SEPIE — EPIC.

Vertical:

1. SCRISA — APUS — 2. CRONICA — ANALE — 3. ROMANCIERI — IP — 4. ICAR — ADNOTARI — 5. SONET — AUDIȚIE — 6. ODE — OP — NI — EC — 7. RI — AMINTIRI — 8. ILIA — LEA — ESOP — 9. ALCOOR — ALTAI — 10. SCRIITOARE — CC.

Proverb în labirint

(3 puncte)

„Nu lăsa pe mîine ce poți face azi".

Rebus

(5 puncte)

„Prea multă minte strică".

(Vom continua publicarea dezlegărilor în numerele viitoare).

Redacția și administrația: București Piața Scînteii tel. 7 61.00. 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3152 — 52